

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 26, dd. 30 april 1986
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Rarara

Tot opluchting van vele lezers eindelijk nog eens een raadsel waarbij in tot een figuur eens een raadsel waarbij in een tot een figuur aaneengerijde, elkaar loodrecht kruisende waarvan de betekenis gegeven is en die de letters op de kruispunten gemeen hebben; bovendien kan je er iets mee winnen. Zie pagina 7.

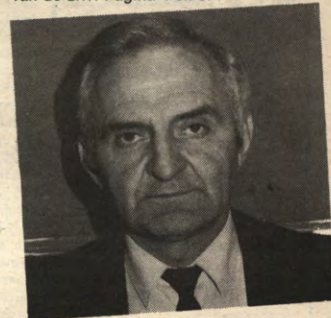
Verzoening

Alweer een verzoeningsvergadering. De zoveelste in de rij, maar nog niet de laatste. Over de namenkwesie van de nieuwe koepel en Veto was er geen eensgezindheid. De kringen moeten zich terugtrekken en een nieuwe verzoeningsvergadering dringt zich dus op. Zie pagina 3.

Media

Op de middenpagina kan je deze week het tweede deel lezen over de studentenpers in Vlaanderen. Het vervolg van het interview met Brigitte Raskin én een stukje over studentenpers en seks is hier ook onder-

gebracht. Bovendien hebben wij ook nog ander media-nieuws: of het voorstel tot een nieuw kabeldekreet tot de oprichting van een commerciële televisiezender zal leiden, moeten we afwachten. Wat vaststaat is dat Politika verleden week hierond een debat organiseerde. Eén van de deelnemers was Cas Goossens, directeur-generaal in spe van de BRT. Pagina 4 en 5.

De vorige twee weken werd de hoofdredakteur van 'Humo' aan de tand gevoeld. Deze week — en ook de volgende week — is het de beurt aan de hoofdredakteur van 'De Nieuwe Maand', Brigitte Raskin. (foto Veto)

Veto sprak met Brigitte Raskin Van Universitas naar De Nieuwe Maand

In de Leuvense studentenwereld zijn er nogal wat kritieken op Veto als "bezoedeld blad" en die kritieken komen merkwaardig genoeg meestal van mensen die er geen greintje benul van hebben wat het betekent wekelijks zo'n blad samen te stellen. Er zijn natuurlijk ook mensen die Veto wél pruimen, het kleine aantal nummers dat wekelijks blijft liggen wijst daarop en een enquête gehouden onder de leden van Historia toonde dat driekwart van de respondenten wekelijks Veto lezen. Spijtig genoeg zijn er niet meer kringen die zo'n bevraging organiseren, maar natuurlijk, dat niet doen heeft iets comfortabels: je kunt dan blijven loze beweringen rondstrooien en ieder incidenteel foutje opblazen tot het nivo van majesteitsschennis.

Precies omdat je zo gemakkelijk kritieken krijgt, zijn complimentjes ook wel eens welkom. Zeker als die komen van mensen die wél weten wat het is een blad samen te stellen. Een bijzonder complimentje was dan ook een brief die de Veto-redactie begin dit jaar kreeg van Luc Huyse namens de redactie van *De Nieuwe Maand* (DNM): ter gelegenheid van de vijftiende verjaardag van dit tijdschrift, dat zelf gegroeid is uit *De Maand* (DM),

waarvan wijlen Piet De Somer jarenlang algemeen directeur was, werden wij uitgenodigd om — jawel — het nieuwnummer van dit toch wel prestigieuze blad te verzorgen.

De bedoeling was duidelijk: "Beide tijdschriften (DM en DNM) hebben van bij hun ontstaan een nauwe band gehad met de KULeuven en met de studentenpers", aldus Luc Huyse. Vandaar de gedachte: "Laat ons eens kijken hoe deze studentengeneratie

Dat kan toch niet

Studenten staken op 6 mei

Vorige week hebben we hier in Veto de twee concrete regeringsmaatregelen inzake universitair onderwijs besproken. Ook het globale regeringsbeleid werd bekomen-tarieerd. Hieruit werd duidelijk dat dit feitelijk geen serieus beleid is. Dat het eerder een budgettaire obsessie is om geld te gaan zoeken waar het niet in overvloed aanwezig is waar het wel voorradig is. Deze analyse hadden de studentenafgevaardigden ook al lang gemaakt. Nu dat de eerste twee maatregelen werkelijkheid werden, vonden ze het dan ook tijd om eens serieus actie te voeren. Daarom lanceerden ze vorige week het idee van een staking van alle studenten op dinsdag 6 mei.

De actie tegen de regeringsmaatregelen loopt in Leuven al sinds het bekendmaken van het regeerakkoord Martens VI eind vorig jaar. Direct werden acties gevoerd waarbij verduidelijking gevraagd werd van de vage zinnen in het regeerakkoord. Denk maar aan de bezetting van het kantoor van de regeringsafgevaardigde en de zebra-padenactie. Daarna werd het akkoord verschoven naar een nationale bundeling van de studenten (VUB, 19 februari) en de uitbouw van een solidariteit met de andere jongeren en werkelozen. Dit laatste lukte niet zo erg, mede door de politieke weigering van kristelijke organisaties.

Tegelijkertijd werd ook studiewerk rond de maatregelen verricht, waarna

onze bezwaren en alternatieven overgemaakt werden aan de ministers. Onder andere via een persoonlijk onderhoud met Coens, die dit handig misbruikte voor een publicitair stuntje voor de media. Daarna lag de actie wat stil totdat nu de maatregelen werkelijkheid werden.

Nationale actie

De onrechtvaardigheid van de maatregelen is te groot om dit zomaar te laten gebeuren. Een verhoging van de inschrijvingsgelden voorstellen als een besparing terwijl het dit helemaal niet is — het verminderen van de sociale toelagen die speciaal voor zwakkeren bedoeld zijn — de werkloosheidsverzekering voor schoolverlaters volledig afbouwen.

Daarom deze staking op dinsdag 6 mei.

Het is iets waaraan alle studenten kunnen meedoen en dat geen onschuldige mensen zal treffen. Het kan de universiteit dwingen tot een standpunt inzake de inschrijvingsgelden. Het zal ook voor de buitenwereld duidelijk maken dat we het serieus menen.

Op dinsdag 6 mei is het ook nationale aktiedag van Mei '86. Dit comité (een voortzetting van de Jongerenmensen) coördineert allerlei jongeren- en werkelozenorganisaties. In plaats van een Jongerenmars wil ze dit jaar een nationale aktiedag op 6 mei. Hierbij zullen op zoveel mogelijk plaatsen verspreid over het ganse land protestacties plaatsvinden. Zij vragen een degelijk statuut voor de jongere en werkeloze. En niet een nepstatuut zoals het nu is. De staking van de universiteitsstudenten kadert in deze aktiedag. Hiermee maken we onze solidariteit

met hun acties en voorstellen duidelijk en geven we onze actie meer weerklank. De studenten behoren tot de jongeren en velen van hen zullen na de studies kennis maken met de werkloosheid of met zijn nepstatuten. In Leuven plannen de scholieren ook een staking en zullen de werkelozen een betoging vormen.

Vorige week is er al een eerste bijeenkomst van het Nationaal Actiecomité geweest (koördinatie van de studentenacties). Hierop is het stakingsidee vanuit Leuven aan de andere universiteiten doorgegeven. Deze week is er een vergadering van het VSF (met de koepels van de verschillende universiteiten) waarop het idee ook zal doorgegeven worden.

Volgend jaar

Met deze staking is het natuurlijk niet gedaan. Solidariteit met de acties van de jongeren en werkelozen blijft nodig. Maar ook aan de universiteit moeten we verder gaan. Weiger daarom volgend academiejaar de verhoging van de inschrijvingsgelden te betalen. Betaal bij de inschrijving slechts het verminderd inschrijvingsgeld (nu 2.300 fr.). Daarmee ben je volledig in orde en je protesteerst hiermee tegen de verhoging.

Er zal ook druk uitgeoefend worden op de academische overheid om de verhoging van het inschrijvingsgeld niet uit te voeren. Nooit is er een vraag geweest van de universiteiten voor deze verhoging. Maar toch blijft het geld bij hen en gaat het niet naar de overheid. Het grootste deel wordt ook niet gebruikt voor onderzoek of onderwijs (zie Veto vorige week). Daarom die verhoging dan toepassen?

Maar eerst en vooral moet er duidelijk gemaakt worden dat we geen beleid wensen dat alleen aan besparen denkt. Wel een echt beleid inzake jongeren en onderwijs waarbij enerzijds de verspillingen weggewerkt worden en de rijkdom rechtvaardig verdeeld zodat een gezond budgettair klimaat ontstaat en anderzijds de echte problemen zoals democratisering, studiedruk, werkloosheid op een serieuze manier aangepakt worden.

Peter Bruegelmans

Studenten
STAKEN
op dinsdag 6 mei

GEEN
AFBRAAK
ONDERWIJS

Optocht om 15 u
aan Alma II

vervolg op p. 4

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvene (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

van het werk, en is dus een slechte foto. Gebrek aan objectiviteit, realiteitszin en journalistiek waarnemingsvermogen! Ik kan dan ook niet anders dan vaststellen dat Veto hier bloot afdrukt, omdat het bloot is. Zieg!

3. Wat betreft het "citaat van de week van Noord-Nederlandse oorsprong" betreft. Hoe 'groffer', hoe toffer? Als de redactie van Veto dat het citaat van de week vindt, word ik rood. Arm Vlaanderen. Ja, De Naegel, voorwaar schokkend, maar ook onnozel, belachelijk, platvloers... en het getuigt zeker niet van goede smaak.

4. Terecht stelt prof. Casteels: "Ook een student die vrij kiest om naar Leuven te komen, heeft de plicht de faam van deze instelling te respecteren". Casteels spreekt niet over en verwijst m.i. ook niet naar het katholiek ideëngoed, waar De Naegel zo ziek van blijkt te worden. De Naegels opmerkingen hieraangaande zijn dan ook totaal uit de lucht gegrepen. Casteels verwijst wel naar het hoge kwalitatieve niveau van de K.U.Leuven en naar het (te dikwijls) lage niveau van bepaalde schrijfsels in Veto. Die twee gaan natuurlijk niet samen!

Een goeie raad: Doe eens wat aan zelf-critiek. Een grondige kritische reflexie, zelfs. De taak van Veto is te schrijven voor alle studenten. Doen jullie ook wel, alleen leest amper nog iemand Veto (tenzij de zoekertjes).

Hugo Bogaert

N.v.d.r.: Nog een geluk voor ons dat U en dekaan Casteels nog niet iets meer lezen dan de zoekertjes (ons werk is dus niet voor niets), al is het dan een artikel dat aangekondigd is als Seks. Overigens bedankt voor de goeie raad: nog nooit aan gedacht.

Afrika

Wat nu volgt, is geen grap, maar is wel misplaatst (overigens een understatement van formaat). De Valkfeesten, einde maart van dit jaar. De Zuid-Afrikaanse regering Botha terwille, baat het huidige VRG-presidium een drankgelegenheden "Afrika" uit op de eerste verdieping van de Nieuwe Valk.

"Hoezo?" zult u zeggen "...Botha?" Jazeker, want wat blijkt bij het betreden van "Afrika"..., dat Afrika niet alleen het noorden is kwijtgeraakt, maar ook het westen en het oosten. Alle opgehangen affiches (8-tal) maken immers reclame voor het enige, echte, momenteel zo overheerlijke Zuid-Afrika. Hetzj met sleutelwoorden als Pretoria, Kaapstad, ..., hetzj met het onverholen opschrift "Zuid-Afrika" in, wat had u gedacht, ... (aanstormende) olifanten van letters natuurlijk (cf. Veto nr. 24 p. 5)!

Politiek onbewust (cf. Veto nr. 24 p. 5) of politiek immoreel? Antwoord u zelf maar. Eén ding staat echter vast: het VRG-presidium lichte domweg zelf een verkeerde tip op van haar sluiert, maar naar ik vrees was dit slechts een zéér klein tipje. "Wat zegt u?????" "Een positieve tip?????????" (Stomme verbazing weerhoudt mij ervan deze brief te vervolgen.)

Raf Janssens

BETOGING — Vorige donderdag organiseerde een ad hoc in het leven geroepen Werkgroep Kritische Studenten een betoging tegen de aanval van Reagan op Libië. De opkomst viel nogal tegen: slechts een kleine 100 man vond het de moeite waard, en veel meer dan het klassieke betogersklubje hebben we niet gezien. Intussen vraagt iedereen zich af welke 'duistere organisatie' schuilgaat achter de organiserende Werkgroep. Tegenwoordig heeft Kringraad al een pseudoniem nodig om betogingen te organiseren... (foto Veto)

Terug naar school

De weinigen die erin slaagden het recht op antwoord van de nieuwe Veto-medewerker Danny Coens tot het einde te doorworstelen, zullen wellicht menige keer de wenkbrauwen gefronst hebben. We lezen: "15 volledige schijven van 1.000 studenten aan 5 miljoen per schijf". Dat terwijl er in de vorige paragraaf gewag gemaakt wordt van 3 miljoen per schijf van 1.000 studenten. Ofwel is Coens verstrikt geraakt in zijn gesjoemel met cijfers ofwel hebben de Veto-zetters, al dan niet opzettelijk, een zeldzame vlij in het artikel laten sluipen.

Overigens, waar blijft het recht op antwoord van Coens op het naschrift van de redactie? Veto - Coens: één-nul.

Geert Dhont

Naschrift van de redactie

Lezer Geert Dhont wijst onze zetters onterecht op een fout: bij nazicht van de kopij van het recht op antwoord blijkt dat Dhr. Coens, minister, het geschreven heeft zoals in Veto afgedrukt staat. Dhr. Coens moet dus leren rekenen, maar zal voor een inschrijving aan onze Alma Mater wel met meer centjes moeten neertellen dan vorig jaar.

Niveau

Bij het artikel *Horen*, zien maar vooral zwijgen van uw redakteur Dirk De Naegel (Veto dd. 24 april 1986) wil ik volgende opmerkingen maken:

1. De kritiek van prof. Casteels op bepaalde in Veto verschenen artikels is terecht. Spijtig genoeg! De Naegel moet echter leren lezen. Casteels protesteert m.i. niet tegen het feit dat Veto over seks schrijft, maar wel tegen de manier waarop dit gebeurt. Als Veto over seks wil schrijven, moet ze voor ogen houden dat men over "de intiemste aller menselijke bezigheden" (dixit De Naegel) schrijft. Veto heeft blijkbaar niet veel kaas gegeten van enige fijngevoeligheid in dit verband.

2. Goede foto's illustreren niet alleen een artikel. Ze pogen ook de lezer een globale indruk te geven van het beschreven gebeuren. De foto (een dame met bloot achterwerk) bij de recentie van *Kwartet* van Heiner Müller geeft een totaal verkeerd beeld

Cliff Richard: King of Historia

HISTORIA — "Het KOK is dood, leve de preses." Dat is een veelgehoorde kreet in Historia deze dagen. Want in tegenstelling tot vorig jaar werden er verkiezingen gehouden, en u geloof het nooit. Er waren zelfs kandidaten.

De strijd werd op de laatste TD ingezet door een paar illustere figuren die stickers verspreidden met de boodschap "Johan en Peter, uw hoop op betere tijden". De ploeg werd later nog aangevuld met ene Paul, en ging als JP2 door der verkiezingsstrijd, onder het motto "Leuven vol mystiek". Een Poolse paus komt nooit alleen, en dus waren er protesterende vrouwen. Zij noemden zich STRRIK, een onmogelijk letterwoord, en een neppeog eksklusieve bestaande uit vrouwen. Een programma hadden ze niet, maar reactie kwam er toch. De Echte Mannen van Historia verzamelden zich onder de naam van hun boegbeeld Kadhafi, en één punt uit het uitgebreide programma luidde: "Vrouwen geen stemrecht". Nog een neppeog dus en daarmee was het hele Koorördinatie-Komitee in de strijd betrokken. Niet voor lang echter, want beide ploegen trokken zich snel en gezamenlijk terug.

Nuances

Eén serieuze ploeg bleef dus over. Dat was duidelijk te weinig. Als antwoord op de licentieploeg JP2 gooiden de Young Ones, bekend van radio en televisie zich in het gevecht. Jong en onervaren, en volledig bestaande uit mensen uit de kandidaturen. Met liefst acht waren ze.

Twee ploegen, dat betekent een debat. Maar o wee, voor zover er al programma's zijn, blijken ze weinig van mekaar te verschillen. Elk verstandig woord dat wordt geuit, wordt onmiddellijk overgenomen door de tegenpartij. Nuances dan maar: JP2 legt de nadruk vooral op onderwijswerking, met een werkgroep rond programma-evaluatie, en de Young Ones beloven de zevende hemel op kultuurgebied. Het Stuc zal volgend jaar jaloers zijn op Historia. Wat niet wegneemt dat ook JP2 een degelijke cultuurwerking wil op poten zetten, en de Young Ones de POK (Permanente Onderwijs Commissie) zeer ernstig willen aanpakken. Amusement en sport zal er voor beide ploegen volop zijn. Met feestweek, en grandioze, originele initiatieven. Omtrent de buitenwereld willen beiden voortbouwen op wat reeds bestaat. Wat ook moeilijk anders kan met een open presidium, want dat heeft alle beslissingsmacht binnen Historia. Een loyaal-kritische houding wordt vooropgezet, en de Young Ones stellen dat men niet kan blijven verzoenen, want de energie die daar naartoe gaat, kan men beter gebruiken om een stevige werking op te zetten.

Kultuurraad is genoeg bediscussieerd, en daarover wil Paul van JP2, ook dit jaar cultuurfgevaardigde,

geen gerimram meer horen. Het wordt tijd om de besluiten van de stuurgroep in de praktijk om te zetten. Een stevige impuls van de kringen is daarvoor nodig, en dat zit met beide ploegen wel goed. Sociaal blijkt er weinig nieuws in de pot te zitten, en men wil verder gaan op de dit jaar ingeslagen weg. Niemand in de ploegen heeft daar echter ervaring mee. Beloftes zijn er dus genoeg, en met zo'n gelijklopende programma's wordt het al snel duidelijk dat men op personen gaat stemmen. Licenties tegen kandidaturen.

En het toeval wil dat er meer licentie- dan kandidatuurstudenten zijn, omwille van de grote toeloop uit andere universiteiten. Spanning verzeerd.

Nipt

De verkiezingen zelf dan. Enkel leden hebben stemrecht, omwille van één zinnetje uit de nieuwe statuten. Ik citeer: "Alle leden moeten voldoende tijd hebben om hun stem uit te brengen." Het staat er dus impliciet in, maar het ligt volledig in de lijn van die statuten. Een lidkaart wordt daarin immers maar dan een kortingskaart. Protesten van niet-leden werden dan ook weggevuurd. Dat bleek bijzonder goed te zijn voor de kringkas, want

tijdens de verkiezingen werden er no lidkaarten verkocht. Die mogelijkheden zet natuurlijk de deur wijd open voor corruptie, met kandidaten die lidkaarten betalen van mogelijke stemmers. Dat is dit jaar niet gebeurd, maar die deur moet toch dicht.

191 leden telde Historia op dat moment, en daarvan kwamen er 13 opdagen om te stemmen, of liefst 68%. Een sukses voor Historia. Daarva stemden er 68 (52,3%) voor de Young Ones, en 60 (46,2%) voor JP2. Eén stem was ongelukkig, en er was ook één onthouding.

Een zeer nipte overwinning en m zo'n minime verschil hopen we toch dat de verliezers de wil van hun kiezers respecteren, en ook volgend jaar blijven meewerken aan de Historische Kring. De Young Ones zullen hen kunnen gebruiken. Deze verkiezingen zijn een goede zaak geweest voor Historia, en de campagnes zijn naar onze normen spektakulair verlopen. Het aftredend KOK laat de zaak achter in de handen van de nieuwe president Piet Clement, onze Cliff Richard. Hij heeft ook het volle vertrouwen en niet wijst erop dat hij het slechter zal doen dan het huidige presidium.

Dirk Van Boxem

Veto, jaargang 12 nr. 26, dd. 30 april 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Pascal Lefèvre en Bert Malliet

Redaktiesekretaris: Filip Huyzentruyt

Redactie: Kris Blykers, Geert Coene, Eddy Daniels, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Didier Wijnants

Fotografie: Geert Coene, Dirk Ramaekers, Peter Vermeiren

Zetwerk: Paul Bijnen, Ria De Schutter, Marc Heeren, Didier Wijnants, Filip Huyzentruyt

Lay out: Kris Blykers, Pascal Lefèvre, Koen Van Muylem

Medewerkers: Lia Baudouin, Peter Breugelmans, Dirk Van Boxem, Luc Vanheerentals

Eindredactie: Marc Heeren

Oplage: 8000 exemplaren

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 60,-; niet-studenten: 250,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen

Redactievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 u.

THESIS-werk

meër dan
HERSENEN-werk!

acco

KOPIEERT eindwerken

als GEDRUKT

èn SNEL

èn VERZORGD tot in de

acco

kopiedienst

SPECIALE OPENINGSUREN

van ZAT. 26 APRIL tot EINDE MEI

- maandag...vrijdag : 9 - 18.30

- ZATERDAG : 9 - 14.30

veel/straat/ 13 leuven

016/23.35.20 22.12.49

acco

ADVERTENTIE

Weer verzoeningsvergadering Verstandhouding groeit, konklusies blijven uit

Er komt animo in de verzoeningsvergaderingen. Vorige week woensdag kwamen de vertegenwoordigers van de kringen nog maar eens bij elkaar om over laatste knelpunten te discussiëren. Veel slotkonklusies heeft dat nog niet opgeleverd, ook omdat er plots weer nieuwe feiten op tafel gegooid werden. Het ziet er nochtans naar uit dat het gros van de 'verzoeners' stilaan op dezelfde golfhoogte komt te liggen: ze leren mekaar beter kennen en er kan al eens een grapje af. Maar dat betekent niet dat alle knelpunten van de baan zijn.

Woensdag werden er zowat drie punten besproken. Een eerste kwestie had betrekking op Kultuurraad en Sportraad: de kringen die niet toetreden tot de nieuwe koepel die hier in de maak is (Economika, Muziek-historische kring, Farma,...), willen namelijk nog steeds aan die twee raden meewerken.

Een tweede probleem ging over de post van 'algemeen sekretaris', dat is een functie voor een nieuwe vrijgestelde, die absoluut noodzakelijk blijkt, maar waarvoor men de geldmiddelen nog niet heeft gevonden.

Het laatste punt op de agenda was de namenkwesitie: wat wordt de nieuwe naam van de nieuwe koepel, en mag Veto haar oude naam behouden?

Demokratisch?

Vooraf vanuit Economika werd de vraag gesteld of zij, buiten de nieuwe koepel om, nog konden meewerken aan Sportraad en Kultuurraad. Gedurende de twee jaar dat KrUL en ASR naast mekaar bestaan hebben, was dat ook zo. Dat heeft te maken met het uitenvallen van de ASR — twee jaar geleden — in min of meer autonome raden. Enkel Kringraad en Sociale Raad werken nog vrij goed samen. Sportraad en Kultuurraad stellen zich duidelijk onafhankelijk op en ze zien vanuit die positie geen reden waarom kringen die niet tot de koepel horen, niet zouden mogen meewerken.

De verzoenende kringen (voor de aanwezigheid zie kadertje) willen nu echter ook een verzoening van de raden doorvoeren naast een verzoening van de kringen. Dat is logisch, in die zin dat er van een echte verzoening geen sprake kan zijn als de structuur van de raden niet klopt met de structuur of de basisidee van de studentenkoepel. Het gaat er immers om opnieuw een coherente 'studentenbeweging' te realiseren.

Tot zover de theorie, maar de realiteit is nogal weerbarstig. Sportraad kwam op de vergadering argumenteren dat zij een goede én democratische wer-

king hebben als autonome raad. Voor hen is het onverdedigbaar dat de nieuwe studentenkoepel aan die autonome werking zou toren. Maar de kringen willen ook de raden weer integreren, waarbij een principiële én ideologische eenheid tussen Kringraad, Sociale Raad, Sportraad én Kultuurraad moet ontstaan. De kwestie Sportraad zal nu in alle kringen besproken worden, waarna een standpunt zal worden ingenomen. Enkele kringen lieten dat nu al horen: Klio, VTK, Politika, Psychologie, Romania, Historia en Germania willen aan Economika geen stemrecht geven in Sportraad.

De kwestie Kultuurraad is nog hardnekkiger, omdat de structuur van die raad juridisch strikt geregeld is en nauwelijks van buitenaf kan worden omgebogen. Om dit probleem aan te pakken, zullen de kringen dus een strategie moeten ontwikkelen, maar het probleem is eigenlijk naar volgend jaar verschoven.

Sekretaris

Op vorige verzoeningsvergaderingen werd het idee gelanceerd om (opnieuw) een stuurgroep te installeren. Op zo'n stuurgroep zouden dan specifieke koepelproblemen besproken worden.

Maar die gedachte werd nog moeilijk haalbaar geacht; de definitieve beslissing daarover is nog niet genomen, maar het ziet er naar uit dat er

Aanwezig...

Op deze verzoeningsvergadering waren de volgende kringen vertegenwoordigd: Klio, Historia, Psychologie, VRG, Romania, Germania, Medica, Poitika, Katechetika, Wina, Landbouw, VTK, NFK (filosofie) en Dali (de laatste slechts kortstondig). Bovendien was ook Ekonomika, dat niet toetreedt tot de koepel, komen opdagen. Enkele

kringen hebben in verband met de verzoening en de nieuwe koepel nog steeds niets van zich laten horen. Zij worden dringend verzocht contact op te nemen, bij voorkeur met de voorzitter van de vergaderingen, Peter Persyn van Medica. (Dat geldt over meer voor Apollonia, Kriminologische Kring, Mecenas, Mercator,...) (DW)

alvast geen permanent werkende stuurgroep komt.

Voor de coördinatie tussen de raden is een algemeen sekretaris (sommigen hadden het bij wijze van *slip of the tongue* over ASR-sekretaris) wel onontbeerlijk, daarover lijkt iedereen het eens. De vakature daarvoor is trouwens al in Veto verschenen. Het enige probleem is: hoe betalen we die sekretaris? Een eerste mogelijkheid zou zijn dat één raad een vrijgestelde inlevert, maar geen enkele raad kan dat opbrengen. Maar wellicht zal na de verzoening de toelage die de koepel krijgt groter zijn dan die van ASR nu, zodat waarschijnlijk geopteerd wordt om vanuit elke raad (en Veto) een stuk in te leveren voor de betaling van de algemeen sekretaris.

Cirkus

En dan was er natuurlijk de netelige namenkwesitie. Het staat al vast dat de nieuwe koepel ook een nieuwe naam krijgt (of in elk geval niet ASR zal heten), maar voor het studentenblad (Veto) is dat veel minder evident, intederend.

Het ekstra-nummer dat de Veto-redactie ter verdediging van haar naam gemaakt heeft, heeft haar uitwerking blijkaar niet gemist. In elk geval wordt er nu op een ernstige manier over de zaak gesproken. In een

eerste ronde bleek dat 7 aanwezige kringen voor het behoud van Veto opeerden; 3 kringen waren tegen (VRG, Romania, en — met een onduidelijke verantwoording — Wina), en 3 andere kringen stonden er onverschillig of onbeslist tegenover.

Wel kwam VRG (bij monde van de preses) nogal verrast uit de hoek door te stellen dat Veto ook inhoudelijk grondig moet veranderen, en dat een naamsverandering dus niet meer dan normaal is. Dat is een nieuw feit, aangezien er op vorige verzoeningsvergaderingen nooit sprake is geweest van een ombuiging van de redactionele werking van Veto. Maar gezien de houding van andere aanwezige VRG-mensen, die het enkel over de naam hadden, is er binnen VRG blijkaar nog onduidelijkheid over wat men nu precies eist.

Konklusie: de namenkwesitie gaat terug naar de kringen en ook VRG moet met een nauwkeurig standpunt naar buiten komen.

Overigens lijkt de keuze van een naam voor de nieuwe koepel ook een eest feest te worden. Het amusanste voorstel kunnen we u toch niet onthouden: het blad zou Veto, de koepel KrUL heten. Hilariteit alom voor dit bijzonder satirische voorstel.

Didier Wijnants

Zwakke Zwoef?

Verkiezingen bij ingenieursstudenten

Vorige week meldden wij u al de uitslag van de verkiezingen bij de Vlaamse Technische Kring (VTK). Het waren succesrijke verkiezingen. Er waren veel ploegen, er was veel campagne, er kwam veel volk naar de debataavond en er kwam een rekordantwoord stemmers naar de urnen. In tegenstelling tot vorig jaar verloor alles volgens de regels. Ploeg Zwoef for President & Puls mag dan met overtuigende cijfers de overwinning behaald hebben, bij ons gesprek met hem maakte hij een veel minder overtuigende indruk. Maar eerst wat geschiedenis.

Het lijkt bij VTK zowat een traditie te worden; elk tweede jaar verlopen de verkiezingen normaal en elk jaar daartussen doet er zich een of ander incident voor. In '81 wint Niki de eerste stemronde, openbaart dan dat het om een lolploeg gaat en laat zo de overwinning aan de enige serieuze ploeg Koen. In '82 wint zonder problemen de enige ernstige ploeg Gaaz. In '83 wordt de enige ernstige ploeg Kei sterk bedreigd door weerom een lolploeg, waarvan dit keer nochtans duidelijk is dat het 'slechts' een lolploeg is. Bovendien is de opkomst bedroevend laag en loopt er wat mis met de stembiljetten zodat de vergadering geschorst wordt. Ontgoocheld door de geringe belangstelling onder de studenten voor VTK en zijn verkiezingen, gaat het presidium een week symbolisch in staking. Uiteindelijk wint Kei.

In '84 wordt het verkiezingsstelsel veranderd. Om meer volk naar de stembus te krijgen, wordt het stemmen gemakkelijker gemaakt. Even langskomen is voldoende. Men hoeft niet meer de lange en soms slopende verkiezingsavond helemaal bij te wonen om te mogen stemmen. Dat er dan ook veel mensen zullen komen stemmen die precies dat debat, het enige ernstige moment uit de hele periode, niet gezien hebben, wordt op de koop toe genomen. Het opzet slaagt; waar

vroeger slechts een kleine 200 stemmers opdagen, kwamen er nu ongeveer 700. Ploeg Rol wint duidelijk van ploeg Geest.

De vatenaffaire

In '85 is het weer prijs. Post heeft geen concurrentie zodat een paar oude rotten een tegenploeg Kern uit de grond stampen. Maar die ploeg groeit aan en de initiatiefnemers verliezen hun greep op de zaak; er wordt een week voor de stembusgang een vrouwelijke preseskandidaat naar voren geschoven. En ze wint maar kan geen preses worden omdat op de officiële inschrijving van Kern een andere naam staat voor de functie van voorzitter. Dit officieel karakter is trouwens onvermijdelijk; VTK is immers een vzw zodat een en ander volgens de wet moet verlopen. De verkiezingen worden op een nieuwe algemene vergadering ongeldig verklaard en aansluitend wordt Post toch verkozen. In '86 verloor alles op rolletjes.

Dat de verkiezingen dit jaar zo'n sukses kenden — meer dan duizend studenten kwamen hun stem uitbrengen, een rekord — wordt door sommigen toegeschreven aan het weerzinwekkend zwakke gedrag van Ploeg Post vorig jaar. Ook als presidium kon Post het niet waar maken. Er worden fouten gemaakt zodat sommige organisaties zoals het Barbaral dramatisch floppen. Ook intern in het presidium botert het niet zo goed. De 'anciens' van ploeg Rol worden door de nieuwkomers verweten dat ze al uitgeblust zijn. Preses Rudy is daarvan nog het beste voorbeeld. Hij is het vergaderen blijkaar moe zodat er zelfs over belangrijke kwesties in verband tot de nieuwe koepel niet meer gediscussieerd wordt. Althans niet op een degelijke wijze. Het standpunt wordt bepaald doordat elk lid van het presidium een vakje mag aankruisen op een papier waarop preses Rudy de verschillende meningen heeft neergeschreven die volgens hem kunnen bestaan. Doorgaans laat hij daarbij duidelijk blijken wat hij vindt dat er gestemd moet worden. VTK haalt zich daarbij nog op een

zelachelijke manier de woede op de hals van Germania. Na in grote getale te zijn binnen gevallen op een TD van Germania zonder inkom te betalen, weigert VTK een vergoeding voor het leeggedronken vat. Rudy stelt voor het vat in natura te schenken en samen uit te drinken. Germania weigert dit aanbod. VTK weigert nog steeds te betalen. Pittig detail: de beheerder van VTK verwacht voor dit jaar een rekordwinst van tweehonderduizend frank. Jos Snellings sprak wellicht profetische woorden toen hij op het verkiezingsdebat van vorige week voorspelde dat VTK van een 'vereniging zonder winstgevend doel een winstgevend vereniging zonder doel' aan het worden is.

Die verkiezingsavond mag dan amusant geweest zijn, de ernstige ploegen kwamen er zwak uit. Ploeg Cupido bijvoorbeeld bleek de heibel ASR-KrUL onbelangrijk te vinden; ambiance gaat voor. Zwoef had in dat verband nogal wat geluk; ploeg Woestijn, een ernstige pressieploeg, had net tevoren een behoorlijke analyse gegeven van het probleem, zodat Zwoef zich daar droogweg kon achter scharen. Ploeg Woestijn had ook kritiek op het feit dat Zwoef en Cupido met sponsors werkten, een fenomeen dat zich op beperkte schaal vorig jaar voor het eerst voordoed bij VTK maar blijkaar uitbreiding neemt.

Imago

Met de verkiezing van Zwoef zal er alvast één zaak veranderen; de bar van de Arenbergwijk wordt niet langer door VTK beheerd en men trekt naar de Naamesstraat. De zogenaamde Citébar trok al enkele jaren nog nauwelijks volk zodat Zwoef besloot de stad in te trekken. Een overeenkomst met de uitbaters van het sjeke kafee Axiemis is al in kinnen en kruiken.

We gingen er Zwoef opzoecken de avond na de overwinning en vonden hem omgeven door een schare fans. In de loop van het gesprek zou hij trouwens driemaal worden weggehaald om een volgend gratis vat aan te kondigen.

Zwoef is in VTK geen nieuw gezicht; hij was al enkele malen vertegen-

Dit is dan de nieuwe preses van VTK, met een naam als een hond, maar met een programma dat klinkt als een...

woordiger van zijn jaar of richting, held zich met didaktiek bezig, zat een jaar op fakulteitsraad en reeds enkele malen op Kringraad als invaller. Hij is een duidelijk ambitieus persoon met politiek talent, een gladdie al die met veel gepolijste woorden weet te manuevreren zonder iemand tegen zich in het harnas te jagen. Over sponsoring bijvoorbeeld stelt hij zich weinig vragen, hij doet het gewoon want het geeft mogelijkheden om de aandacht te trekken. En dat moet je doen als je de verkiezingen wil winnen. Hij beureurt de splitsing in de overkoepelende studentenorganisatie maar kiest bewust geen partij. Maar verder heeft hij zich daar weinig zorgen rond gemaakt. Persoonlijk vindt hij de stellingname van een algemene vergadering dat VTK geen standpunt kan innemen in politieke kwesties, eigenlijk absurd, maar als preses zal hij zich natuurlijk aan die beslissing houden. Hij legt trouwens vooral de nadruk op het feit dat een geslaagde campagne vooral een kwestie van werken is, van aanwezigheidspolitiek. Ook hij lijkt ervan overtuigd dat de studenten lol willen en geen ernst.

De verhuus van de bar — de zetel van

VTK vzw blijft blok 5, nota bene — naar de stad kadert kennelijk in zijn bedoeling 'het imago van de ingenieursstudenten op te poetsen'. Als we hem vragen waar op dat imago de vuile vlekken zitten, krijgen we een nogal vaag antwoord over "altijd maar blokkende maniakken" en "werkpaardjes voor Sportraad". Zwoef blijft trouwens tijdens het hele gesprek nogal op de vlakte. Ons inziens een weinig geprofileerd figuur. Een harde werker en carrièremaker die zich met een indrukwekkende ploeg van liefst 40 medewerkers heeft weten te omringen, maar die tot nader order weinig te vertellen heeft.

Nu al zeven jaar geleden was er GIST, wat stond voor geëngageerde ingenieursstudenten en een groepje politiek bewuste studenten van het linkse soort herberge. In deze tijd waarin de ingenieurs een geëerd product zijn op de arbeidsmarkt, in schrikkende tegenstelling met de collega's van vele andere fakulteiten, mag het sociale bewustzijn van de ingenieur wel wat opgepoet worden, in plaats van zijn imago. Moge GIST vrijzinnen.

Bert Malliet
(m.m.v. Geert Coene)

Brigitte Raskin

vervolg van p. 1

Veto: *Julie hadden dus een onafhankelijke redactionele koers?*

Brigitte Raskin: «Er was een vage lijn van "kristelijk humanisme", een open-trekken van het katholicisme naar de wereld, naar de leken, naar een dialoog met andersdenkenden, maar erg stoorden we ons daar niet aan. Het was de tijd van de contestatie, van de eis tot "inspraak", wij lazen en bediscussieerden Marcuses *Eéndimensionele Mens*. Maar we waren nog braaf hoor: de meeste vaste medewerkers zaten op kot op het Hooverplein, de meisjes op nummer 11, de jongens op nummer 8, officieel gebruikten we slechts de maaltijden gemeenschappelijk (lacht). Maar we werkten wel goed samen en waren vastbesloten de wereld-1 te veranderen en wie een lief had sloop daar natuurlijk mee. Er zat daar ook een pastoor bij, Rik Bostoën, een oude zeur eigenlijk, maar die kon het tijt toch niet meer keren.»

Veto: *Jij was hoofdredacteur?*

Brigitte Raskin: «Nee, dat was Guido Van Zielegem. Ik werkte intens mee vanaf 1968-69 tot het opdoeken in 1970, maar had geen officiële functie. Daar werd in die tijd ook amper waarde aan gehecht, "individualisme" was toen nog een vies woord. Ik was wel één der jongsten, ik deed in die periode mijn licentie *Moderne Geschiedenis*, Louis Vos was onze preses.»

Veto: *Maar in 1970 was de mooie droom uit?*

Brigitte Raskin: (lacht) «Ja, naar aanleiding van ons *seksnummer*.»

Veto: *Leg uit.*

Brigitte Raskin: «Welja, je had de enorme emancipatie van die dagen en daar tegenover, als een koude douche, de pauselijke encycliek *Humanae Vitae*, die iedere vorm van anticonceptie verbood. Wij vonden dat we daar iets moesten tegen doen en dat resulteerde in een nummer over seksualiteit. Dat was nog bijzonder braaf, hoor: er stond een artikel in met een wetenschappelijke bespreking van alle soorten voorbehoedemiddelen, met voornadelen, kortom, wat ze vandaag in het Lager Middelbaar leren. Daarnaast ook over masturbatie, homoseksualiteit en zo. En ikzelf had een recensie geschreven van een boek dat toen in de mode was, *Variaties*, een boek met mooie esthetische foto's van allerlei stades (*In het Universitas-nummer stonden die foto's echter niet afgedrukt nvd*). Dat werd een verschrikkelijke rel: wij werden één voor één ondervraagd op het justitiepalais. En toen vond de Raad van Beheer — allemaal oud-leden — dat hij moest ingrijpen.»

Veto: *En toen heb je Dondeyne ontmoet?*

Brigitte Raskin: «Ja, hij was daarbij, maar hij zei niet veel. Hij leek mij eerder onthut, niet meer in staat tot contact of communicatie met de studenten van die generatie. Hij zat daar in mijn ogen verschrikkelijk oud te zijn. Het was Rik Delbeke die het grote woord deed en het einde van de historie was dat een blad met een traditie van dik dertig jaar opgeheven werd. Een aantal mensen hebben dan de traditie onder een andere naam willen voortzetten, met het blad *Om-trent*, maar de schuwng was eruit en een paar jaar later is ook dat nogal

geruisloos opgedoekt. Zelf heb ik daar niet meer aan meegewerkt.»

Veto: *Jij werkte toen al bij De Nieuwe?*

Brigitte Raskin: «Ik was wat lang aan mijn tesis blijven werken en had ondertussen nog Pers en Communicatie gedaan tot en met eerste licentie. Om mijn kot te betalen — ik mocht van mijn pa niet op kot — was ik jobstudeerde in de Alma. En via mijn Universitas-kontakten — eigenlijk via Gilbert De Swert — kreeg ik een *free lance*-snaabel in de "echte" pers. Ik schreef voor de *Spectator*, dat in ACV-handen was en ik draaide mee in een beurtrol om het persoverzicht te maken voor *De Nieuwe Gids*. Op eigen initiatief maakte ik dan kennis met Mark Grammens en in 1971 kon ik halftijds aan het werk bij *De Nieuwe*. Na een tijd werd dat een voltijdse betrekking, wat wilde zeggen dat ik eigenlijk alles deed: van correspondentie via de kontakten met de drukkerij tot het lay-outen en korrigeren en zelfs de verwarmingsketels verzorgen. De Nieuwe had welgeteld drie voltijds betaalde krachten in dienst, dus dat was werken: meestal pas een gat in de nacht naar huis nadat je soms het halve blad nog volgeschreven had.»

Veto: *De Nieuwe zat wel in de lift toen.*

Brigitte Raskin: «De Nieuwe speelde inderdaad knap in op de heersende trends van die dagen, de protesten tegen de oorlog in Vietnam, de wilde stakingen, de basisbewegingen, het feminisme...»

Veto: *Toch ben je er weggegaan.*

Brigitte Raskin: «In 1975 ja. Grammens is een knap maar eigenzinnig journalist. Iemand van wie ik veel geleerd heb, maar waar het niet altijd gemakkelijk mee werken was (De ontakking en de aftakking van De Nieuwe en de eigenzinnige rol daarin gespeeld door Mark Grammens, werd knap uit te doeken gedaan door Mark Schaevers in DNM, april 1984 nvd). In 1975 werden de spanningen op de redactie mij te groot en dan ben ik overstapt naar het onderwijs.»

Veto: *Spijt?*

Brigitte Raskin: «Wat heet spijt? Het was een moeilijk vol te houden, jachtig bestaan. Ik koos voor een gezin, toen ik bij De Nieuwe weg was kwam het eerste van mijn drie kinderen. En het beroep van mijn man — druiventelt — zit niet bepaald in de lift, zodat ik me niet de lukse kan permitteren geen vast inkomen te hebben. Ik geef gewetensvol les, ben ondertussen vastbenoemd. Maar mijn echte roeping is niet het onderwijs, dat is wel zo, ik ben een schrijvend mens: journalistiek, columns, eventueel ooit literatuur, dat is mijn passie ja.»

Veto: *Vandaar toch die terugkeer naar de journalistiek?*

Brigitte Raskin: «Nu, ik ben wel blijven *free lance* schrijven. Al eens iets voor *Knack* of *De Groene Amsterdammer*. En dan meer dan twee jaar lang een column (als *Brelle*) voor *De Zwijger*. En vanaf 1980 werd ik hoofdredacteur van de Nieuwe Maand. Maar voor het geld hoef ik het niet te doen: ik heb er meer dan een half-time-bezigheid aan, maar word er niet voor betaald.»

Volgende week praten we verder met Brigitte Raskin over haar onbezoldigde half-time-bezigheid, over haar dromen en ambities met en voor De Nieuwe Maand.

Eddy Daniels

Raskin: «Maar we waren nog braaf hoor: officieel gebruikten we slechts de maaltijden gemeenschappelijk.» (foto Veto)

Studentenpers en seks

Universitas was in zijn eenendertigste jaargang — 6 maart 1970 — toen het heibel kreeg omwille van zijn fameux "seksnummer". Als je het betreffende blad vandaag inkijkt hou je het niet voor mogelijk: nogal academische beschouwingen met wat geforceerde pogingen om "stout" te zijn en zo goed als geen illustraties — dat is de essentie van een nummer dat allezins als verdienste heeft gehad een toen al doodlopende traditie te vernietigen en dus te vereeuwigen. Het doet een beetje denken aan James Dean, of aan Buddy Holly: zouden zij ook legendaris zijn geworden als ze niet op tijd waren verongelukt?

Universitas was inderdaad een doodlopende traditie op het moment dat het zelfmoord pleegde. In zijn essay *De geest van Dondeyne* schrijft Georges Adé terecht: "Ik meen te mogen stellen dat het weekblad omzeggens geen rol gespeeld heeft in de evenementen van 1968 in Leuven" (DNM, mei 1985, p. 10). Het beroemde *Extraseks*-kras heeft dan ook iets patetisch in zijn behoefte om taboes te doorbreken: via artikels over masturbatie, alternatieve opvoeding, homoseksualiteit, voorbehoedemiddelen en lustbeleving, belandt het uiteindelijk toch waar iedere discussie toendertijd op uitlopen moest — de pas geëindigde mijnstanking, die via nogal eigenaardige hersenkronkels gekoppeld wordt aan artikel 383 uit het Strafwetboek, dat de goede zeden regelt.

Die krampachtige konstruktie toont het feitelijk marginale van de hele kwestie: de meest radicale studenten lagen op dat moment niet wakker van de "seksuele revolutie" — al was die wel aan de gang natuurlijk. Wat hen bezield was de "echte" revolutie en die vereiste in vele gevallen een preuts ascetisme dat voor dat van de katholieke biechtvaders niet moest onderdoen. Universitas provoceerde met zijn "seksnummer", omdat het niet veel anders meer kon dan provoceren: het stond toen al buiten de "beweging", als randverschijnsel van een generatie die '68 wel nog had helpen voorbereiden, maar niet meer in de hand had weten te houden.

Die provocatie was voorafgegaan door een precedent: 3 februari 1967 had het KVHV-blad *Ons Leven* (jawel), een nummer uitgebracht met op de voorpagina *Sex en sex*. Binnenin: een wetenschappelijk artikel over de biologische evolutie van de mens, en een theoretisch strijdschrift van Ludo Martens — vandaag voorzitter PVDA — *Weg met de Vlaamse Beweging — voor een nieuwe Vlaamse strijd*. Daar tussenin een tekst van ene Alfons Verhoren over *De diktatuur van de celibatairen* en eentje van ene Piet Van Memmel met twee insinuaties op pedofiele neigingen bij sommige kollegepriesters. Hoe onwaarschijnlijk het ook moge klinken, de hoofdredakteur Ludo Martens (en

niet de beide gewraakte auteurs) kreeg het *concilium abeundi* voor deze kwestie. Dat wil zeggen, hij kreeg de vaderlijke vermaning zijn jaar in stilte te voltooien en daarna naar een andere universiteit uit te zien. Wie zich bijzonder dik maakte in dit alles? Guido Maertens, vandaag rektor van de KULAK. Overigens volmondig gesteund door Piet De Somer, toen nog pro-rector.

Vraag blijft natuurlijk of deze bevestiging van klerikale preutsheid — die toen nog niet als volslagen belachelijk werd aangevoeld — ingegeven werd door bezorgdheid voor het zedelijk peil van de katholieke universiteit, dan wel door wrevet tegen de revolutionaire koers die de latere maoïstenleider de studentenbeweging al voor 1968 wilde opleggen. In het nummer volgend op dit "seksnummer" vind je immers nog een artikel van diezelfde Ludo Martens met de sprekende titel *Revolutie of hervorming? Revolutie!* Alles wijst erop dat het dergelijk proza was dat in het verkeerde keelgat geschoten was, terwijl de nogal onnozele plezanterieën rond seksualiteit slechts de klassieke stok waren om de hond mee te slaan.

Wat geert natuurlijk ook te denken over het recente gezeur van leden van de academische overheid over een minder "deftig" Veto-artikel (Veto jan. p. 3 — zie ook Veto 24 april). Zouden de personen die vandaag klaar staan om van een dergelijke *practical joke* een halsmisdrijf te maken, echt bewegen door een diepe bekommernis voor het morele peil van de studenten? Of zouden zij, net als hun voorgangers in het verleden, niet veeleer reageren op een vrijmoedigheid in de universitaire pers die niet strookt met het beeld van de brave, volgarme en gezagsgetrouwe student, zoals zij dat graag weer in de kollegezalen zouden zien opduiken? Veto zou het eens kunnen uitstellen, met een eigen "seksnummer" bijvoorbeeld, kwestie van traditie en zo. Probleem is alleen maar hoe: hoe maak je dat nog straf genoeg om de geesten werkelijk in beroering te brengen? Met wat uitleg over homo's, de pil en masturbatie jaag je vandaag niemand meer op stang — zelfs Lesbische Nonnen duren als sensatie maar een paar weken. Je moet al te rade gaan bij Henry Miller of de markies de Sade, en dan nog.

Al blijft de eeuwenoude waarheid wel overeind natuurlijk: wie een hond wil slaan, vindt snel een stok. Veto hoeft dan ook bijzonder weinig buiten de schreef te gaan — zo is al herhaaldelijk gebleken — om bepaalde mensen tot aartsvijand te maken. Op zich is dat niet eens zo slecht: het bewijst dat wij onze taak van marginaal-kritische spreekbuis vervullen en een zekere impact hebben. Daarvoor hebben we niet eens een "seksnummer" nodig gehad.

(ED)

VLAAMSE

In het noorden van België ligt het chauvinistische Antwerpen, de tweede grootste stad van het land. En uitgekend daar had men in het begin van de jaren zestig nog niets d'ensigzins op een universiteitsgeleek. Nu, nauwelijks e kwarteeuw later zijn er maar liefst drie (zie kader). De studentenbeweging met in haar kielzog de studentenpers draait daar uiteraard de sporen van.

De drie Antwerpse uniëfs (UFS, RUCA en UIA) liggen haast willekeurig over het stadplan verstrooid. V kontakten tussen de studenten van verschillende universiteiten zijn bijgevolg niet. Soms slaan de Antwerpse studenten wel de handen mekaar, zoals voor de eerste Antwerpse Stratenloop of bij de protestact tegen de prijsverhoging van de buskooptickets. De Antwerpse studenten beschikken tot voor een jaar of twee ook niet over een gemeenschappelijk blad, maar daar gaan we straks diep op in.

Kijken we even naar de studentenbladen aan de diverse uniëfs...

MEMOBOORD

CD-CJJE

Aan de UFSIA verschijnt de UNIFAC-kraant. Dit is een tweedags betiteld blad dat wekelijks (gratis) op 1500 exemplaren verspreid wordt. Het is een louter aankondigingsblad van de vouchte activiteiten aan de eigen uniëf. Het wordt ineen gestoken door de meisjes, die lid zijn van de UNIFAC ploeg. UNIFAC is namelijk het oekoepelende studentenorgaan, UNIFAC treedt op als koördinator tussen verschillende fakulteitskringen. Daarnaast organiseert zij autonoom hun wat activiteiten, gaande van openpanspanning tot meer kulturele, sociale activiteiten. UNIFAC is een zelf bestendige groep, want ieder jaar kiest het heersende presidium een voorzitter voor het volgende jaar. I voorgestelde voorzitter moet dan nu wel de helft van de stemmen van UFSIA-studenten achter zich krijgen wat meestal geen probleem is.

TAE / V KRAM

UNIVERSITATIS UNIVERSITAS

Caterhoelkie

Met de subsidies van de Sociëteit Sektor subsidieert UNIFAC haar eigen aankondigingsblad (UNIFAC-kraant) maar ook de FACAV-kraant. Dit twee wekelijkse en op tweeduizend exemplaren verschijnende blad brengt nieuws uit de Fakulteitsraden,

AUTORIJSCHOO

MODERNA

Theoretische lessen beginnen maandag om 19u.

Rijlessen iedere dag van 8 tot 20 uur.

Inschrijvingen en inlichtingen: dagelijks van 9 tot 20 uur iedereen is van harte welkom in de

AUTORIJSCHOO MODERNA

Dagobertstraat 49

Leuven

Tel. 016/23.35.81

(aan de Tiensepoot)

door de Staat erkend nr. 2054

STUDENTENPERS

DEEL 2:

Algemene Vergadering, de Rectorale Raad en de Sectieraden. De redactie van de FACAV-krant wordt verzorgd door de studentenafgevaardigden op al die diverse raden. (Meestal beslaat dit blad zo'n vier getikte pagina's.)

ASK Snelkrant

EERSTE ANTWERPSE UNIVERSITAIRE STRATENLOOP

Woensdag 19 februari 1986

Organisatie: SW (UUA), ASK (RUCA), UNIFAC (UFA), & SPORTKOMMISSARIEATEN (UAI)

Aan het RUCA heet het algemene studentenblad ASK-Snelkrant, genoemd naar de naam van het overkoepelende studentenorgaan, ASK. Elk jaar verkiezen de RUCA-studenten een voorzitter, rond hem wordt dan een ploeg van geïnteresseerde studenten samengesteld. In die ploeg zitten ook een tweetal jongens die zich bezig houden met de uitgave van de ASK-Snelkrant. Net zoals de UNIFAC-krant is dit voornamelijk een aankondigingsblad van de verwachte activiteiten, maar soms brengt het kort verslag uit van dingen die gebeurd zijn, of drukt het het examenreglement af. Bovendien worden ook lezersbrieven opgenomen. Veelal omvat het zo'n 8 à 12 pagina's, het zijn dubbelgevouwen A4-bladen met verkleinde kopies. (Het wordt betaald met de gelden van de Sociale Sektor.)

Aan de UUA valt er blijkbaar niet veel te beleven, want die licentiestudenten doen niet eens de moeite om een aankondigingsvelletje uit te geven. De

Studentenkalender Antwerpen

17 16

Corsendonk

BIER MET GIST OP DE F.ES

UUA-studenten kunnen echter nog terecht bij algemene Antwerpse kalenderbladen, die losstaan van de uniefs.

Het eerste is de Studentenkalendar Antwerpen, dat door enkele KVHV'ers wordt uitgegeven. Zij willen tot een betere coördinatie komen van de activiteiten van zo'n tachtig Antwerpse studentenclubs. Zoals de naam het al liet vermoeden is dit éénbladige A3-blad een loutere opsomming van kantussen, rollings en soortgelijke studentikositeiten. Het traditionele studentenleven maakt trouwens terug opgang in Antwerpen. Het gros van de Antwerpse studenten loopt er maar wat apatisch bij en extreem linkse studentenverenigingen — zo ze al bestaan — laten nauwelijks van zich horen.

Studentenkalendar Antwerpen verschijnt om de twee weken en wordt op 4500 exemplaren gratis verspreid, wat mogelijk is door de advertentievervingen.

De Antwerpse Student

De BRT, denkt aan u...
Zij denkt, zij denkt...
Daarom ben ik trots op mijn lamp!

SMOKING
SPOILS YOUR LOOKS

Ook de Antwerpse Student is door advertentieinkomsten geheel zelfdruipend, alleen laat dit jonge blad de commerciële kant over aan een professionele reclamefirma. Het redactionele werk wordt daarentegen verzorgd door enkele studenten van de verschillende uniefs. Het blad wil immers een bindtaden zijn tussen alle Antwerpse Hogescholen en dit door een massale oplage van ruim tienduizend exemplaren, die om de drie weken door een handig distributiesysteem worden verspreid. Voorlopig biedt het naast een agenda ook geheugen- en studietips aan zijn 'blokkend' doelpubliek. Het is de bedoeling dat er in de toekomst ook aan verslaggeving wordt gedaan. Door welke bril zullen de Antwerpse gebeurtenissen dan bekeken worden? De redactie beweert politiek onafhankelijk te zijn, maar schaarft zich wel graag achter positieve en gezonde tendenzen zoals anti-rookcampagnes. Of dit unieke experiment een succes zal worden moeten we dus nog afwachten. Het is alleszins een zware opdracht.

Pascal Lefèvre

Links Luc Van Den Bossche: "Het kompleks van de BRT-nieuwsdienst is fantasmagorisch." Rechts Guy Polspoel, die verondersteld wordt rigoreus objectief te zijn. (foto Veto)

Politika organiseert een debat over Kommerciële televisie

De BRT is niet objectief en de nieuwsdienst zit vol met linkse rakkers voor wie mei '68 nog in het hoofd is blijven nazideren. Kritiek op onze omroep is niet nieuw. Enkele politieke partijen staan al een paar jaar te dringen om het BRT-monopolie te doorbreken, via een commerciële televisiezender. Dinsdag 22 april richtte Politika een debatavond in over de commerciële televisie in Vlaanderen.

Een tiental sprekers waren ugenodigd; drie lieten echter verstek gaan. Minister van Kultuur Dewael — ook ugenodigd — liet zich afvaardigen door zijn kabinetmedewerker en Librado-producer Dirk Verhofstadt, broertje van de meer bekende Guy.

Het eerste gedeelte van het debat verliep nogal mat en met weinig animo. Het betrekken van het publiek bij het debat verhoogde de sfeer en er werd wat konkreter gediscussieerd.

Standaard, Het Belang van Limburg en VMM (Vlaamse Media Maatschappij, de andere kranten). Vreemd genoeg zijn de kranten geen vragende partij; ze worden door de politieke partijen gedwongen om mee te doen met het initiatief. Voor de kranten primair enkel de opbrengst, de winsten (?) die kunnen gerealiseerd worden. Het overleven van de kranten — waarvan sommige er niet zo goed voorstaan — is voor hen hoofdzaak, later kan er aan commerciële tv gedacht worden.

Monopolie

Geen enkele monopolie-situatie is gezond: het leidt tot machtsmisbruik, verstarring en kostprijsverhoging, aldus Verhofstadt. Konkurrentie brengt kwaliteitsverbetering met zich mee. Nochtans heeft de PVV — voorstander van vrije verenigingen — weinig liberale ideeën in het mediabeleid. Zij wil het monopolie van de reclame aan één omroep toevertrouwen en bovendien verplicht de PVV de firma's, in dit geval krantenbedrijven — mee te doen aan commerciële televisie.

Want daar draait het nu allemaal om. Als er een commerciële tv komt, zal die vooral gefinancierd worden door reclame-inkomsten. De uitgevers van kranten en weekbladen vrezen dat zij hierdoor een deel van hun inkomsten zien afvloeien naar zo'n commerciële tv. Daarom hebben de politieke partijen (CVP en PVV) aan de uitgevers voorgesteld een meerderheidsparticipatie te nemen in de nog op te richten commerciële tv. Van de kant van de uitgevers zijn er twee initiatieven ontstaan: de OTV (Onafhankelijke Televisie Vlaanderen, De

Cas Goossens

Met nieuwsgierigheid werd er uitgekeken naar het standpunt van Cas Goossens, heel waarschijnlijk de nieuwe directeur-generaal van de BRT, als opvolger van Vandebussche. De BRT, als openbare dienst, moet over de nodige middelen beschikken om haar opdracht (informatie, vorming en ontspanning) naar behoren te kunnen vervullen. Ook de zinnvolle uitbouw van twee tv-netten staat op het programma. Het geld hiervoor moet uit openbare middelen komen. Zo wil men een groter deel van het kijk- en luistergeld (zo'n tien miljard fr.); de dotatie die de BRT krijgt, bedraagt 5.535 miljoen. Als die dotatie voldoende zou zijn, is er geen reclame nodig: die kan dan naar een andere omroep of een ander net gaan. De invoering van reclame — en dus ook de oprichting van een commerciële tv — moet snel gebeuren; het geld van de reclame dat in Vlaanderen voorradig is, mag niet naar het buitenland afvloeien. Als dat niet snel gebeurt, dan begint de BRT zelf met het uitzenden van reclame, maar dan wel "blokjes"-reclame naar het voorbeeld van de STER in Nederland. Bovendien zal de geschreven pers hiervoor vergoed worden.

Luc Van Den Bossche, in naam van de SP, is voorstander van reclame op de BRT. Maar dan moet de BRT wel veranderen. Er moet een afzonderlijke maatschappij van de nieuwsdienst komen (die eventueel haar nieuwsaanbod kan doorverkopen) en een afzonderlijke maatschappij van de reclame-uitzendingen, waarin ook de kranten participeren. Het kompleks van de BRT-nieuwsdienst noemt Van Den Bossche fantasmagorisch.

Op het debat waren ook twee randfiguren aanwezig: Kris Rogiers van de NV Beeldindustrie en Guido De Praetere van de werkgroep 'Vlaamse Televisie'. De NV Beeldindustrie (be-

staande uit een studio, 2 reclameburo's, 2 filmproducenten en 2 uitgevermaatschappijen) stelt drie akties voor op lange termijn. Naast het opsporen van creativiteit voor de beeldindustrie, wil men een netwerk uitbouwen voor meer internationale verkoop van binnenlandse producten. Ten derde, als de kabel open gesteld wordt, en er een nieuw kanaal komt, dan moet de commerciële televisie als afzet gebruikt worden.

Nieuwsshow

Bij de werkgroep 'Vlaamse Televisie' is er een ongenoegen over het groot gebrek aan inzicht om een omroep te organiseren. Het enige criterium voor een nieuwe tv moet de kijker zijn. "Maak eerst goede tv, de rest volgt!" Om dit te bereiken heeft de werkgroep drie instrumenten: de programmering, de verpakking (eindregie) en de externe middelen. De nieuwe zender moet Vlaams zijn en heeft een goede nieuwsdienst nodig. Onder 'goed' verstaat De Praetere het uitbouwen van een 'newsshow', à la RTL of Veronica. Die twee buitenlandse zenders zijn trouwens het 'goede' voorbeeld waar de werkgroep naar refereert. Wij houden ons hart vast en wachten af... Bovendien moet er — als meeloper naast een commerciële tv — een analoge radiozender komen.

Over de kwaliteiten van de nieuwsdienst van de BRT werd er ook gediscussieerd. Verhofstadt — voorstander van een 'andere' nieuwsdienst — regelmatig kritiek spuiend op die van de BRT — stelde dat de BRT-nieuwsdienst toch ook goede kwaliteiten heeft. Groot probleem is echter de middelen- (centen)diskussie rond de nieuwsredactie van de BRT. Het is algemeen geweten dat er op de BRT te weinig middelen, technische faciliteiten, mensen en geld zijn. Dit werd nog eens gillustreerd door Polspoel. Wij zijn niet meer geabonneerd op het foto-agentschap van het Belgische persagentschap Belga, en Tony van den Bosch is enkel naar Zaïre kunnen afreizen omdat het ministerie van buitenlandse zaken zijn vliegticket wou betalen. Goossens is van oordeel dat de BRT-journalisten naar rigoreuze objectiviteit moeten streven: men moet afstand nemen van een persoonlijke visie op feiten en gebeurtenissen. Of dat ook op de BRT gebeurt wou Goossens niet zeggen, tenminste niet aan de aanwezigen in de zaal, wél onder vier ogen met Polspoel. Die objectiviteit is echter een mes dat aan twee kanten snijdt. Enerzijds is er de pluriformiteit van het Kulturpark, waardoor je kleur moet bekennen, maar anderzijds is er de terughoudendheid, vereist voor de objectiviteit. Alle aanwezige sprekers (SP, CVP en PVV) waren het erover eens dat men af moet stappen van het huidige ambtenarenstatuut, om over te gaan naar een contractuele overeenkomst.

Al bij al een interessant debat, waar ook de 'kleintjes' eens aan het woord kwamen. Zo werden de standpunten van de werkgroep 'Vlaamse Televisie' en de NV Beeldindustrie ook eens verduidelijkt. Dat niemand van de uitgever- of reclamewereld aanwezig was, kan als een spijtige vaststelling genoteerd worden.

Marc Heeren

1, 2, 3 uniefs

Onder de benaming *Universiteit Antwerpen* tref je in het telefoonboek — de volledige TEW-cyclus ook een UFSIA, RUCA en UUA.

In het hartje van de stad heb je de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen (UFSIA). Ondanks deze zwaarwichtige naam is het toch maar een kleine katoelike unief, met zo'n 3500 studenten. Je kan er de volledige TEW-cyclus (Toegepaste Economische Wetenschappen) volgen, van enkele andere richtingen zijn er enkel de kandidaturen (Sociale Wetenschappen, Rechten, Germaanse, Romaanse, Geschiedenis, Klassieke en Filosofie).

Maar je kan ook in het rijks-onderwijs terecht. RUCA (Rijks-universitair centrum te Antwerpen) heeft wel minder studenten dan de UFSIA, maar biedt naast — weeral — de volledige TEW-cyclus ook een

aantal richtingen uit de faculteiten Wetenschappen en Geneeskunde (doch alleen de kandidaturen).

De derde unief in het rijtje is de UUA (Universitaire Instelling Antwerpen). Deze vormt met haar licentieprogramma's zowat de bovenbouw van de meeste richtingen uit UFSIA en RUCA.

De drie Antwerpse uniefs zijn nog lang niet geïntegreerd in één geheel, wat wel de uiteindelijke bedoeling is. Het feit alleen al dat ze zover uit elkaar liggen maakt een coördinatie niet bepaald gemakkelijk. Voorlopig heeft Antwerpen voor wat het universiteitswezen aangaat, van alles drie: drie uniefs, drie rektoren... Het is niet voor niets een havenstad: driemaal is sch... of moet ik het nog eens herhalen?

(PL)

Election day

WINA — Woensdag laatstleden vond bij Wina de presidiumverkiezing plaats. Het was reeds enkele jaren geleden dat er zich twee ploegen kandidaat stelden. Op het laatste moment kwam er zelfs nog een looploper bij: ZWOEF (niet te verwarren met de Zwoef van VTK).

's Avonds werd in het recreatiecentrum van wijk Arenberg de uitslag bekend gemaakt, naderhand traden de Hattricks op in het overvolle zaaltje.

Aantal geldige stemmen ... 498
Ongeldige stemmen ... 14
Zwoef ... 92
E = M²C ... 202
Cavenco ... 285

De "innoverende" ploeg Cavenco wint dus met een neuslengte voorsprong. Nu de campagne's van VTK en Wina beëindigd zijn, kan de rust eindelijk terugkeren in Heverlee.

Dirk Ramaeckers

De Brain-Mind Problem

Niet in je kop steken

Het symposium over *The Brain-Mind problem*, opgezet aan het HIW, mag een succes heten. Vrijdagnamiddag zat het grote auditorium van het heropgebouwde MSI afgelden vol. Tot op de trappen zochten eminente doktoren en andere Belgische universiteiten hun plaats en ook de aanwezigheid van studenten was imposant.

Dat was bewust zo gewild, aldus professor Herman Roelants in de openingspeech: de deelname was volkomen open gehouden, precies om de drempel van de studenten voor dergelijke gebeurtenissen te overwinnen. Dat draagt vruchten, zo blijkt, en verdient navolging.

De "affiche" van dit symposium was overigens de moeite, drie van de grootste neurofysiologen ter wereld: Janos Szentagothay van de Akademie van Boedapest, Otto D. Creutzfeldt, van het Max Planck-Instituut van Göttingen. En als "topvedette", sir John Eccles, Nobelprijswinnaar 1963, een bijzonder krasse tachtiger ("1903", vriend en medewerker van Karl Pop-

per (zij schreven samen in 1977 *The self and its brain*) en — net als Popper — met nogal wat controversiële ideeën. Toen hij de lus van de mikro niet over zijn hoofd kreeg, was een gevat "too much of brain" zijn commentaar.

De dag ervoor — donderdagnamiddag — had sir John al een lezing gegeven in het Psychologisch Instituut en daar had hij zitten knoeien met de dia-apparatuur: "Those silly psychologists", merkte hij achteraf op — boos omdat zijn lezing door zo'n mankement in de war was geraakt (sir John houdt niet van psychologen, dat moge duidelijk wezen, en Freud wist volgens hem niet waar hij het over had).

Nu zou die lezing met vlotte apparatuur ook wel mislukt zijn, want gans het symposium baadde in een nogal moeilijk oplosbare paradox: voor het bespreken van een filosofisch probleem waren ekkaste wetenschappers uitgenodigd. Op zich was dat een moedige aanpak, maar dat had als nadeel dat elk der neurofysiologen als eerste lezing een nogal technische uiteenzetting gaf, compleet met tekeningen van synapsen, motorkorteks en neuronpatronen. Terwijl het grootste deel van het publiek vooral

filosofisch of psychologisch geïnteresseerd was en er dus geen knijf van snapte.

Dat had als triest neveneffect dat de opkomst zaterdagvoormiddag weer aan de lage kant was — een negentig personen in een nauwelijks verwarmd AP1. Terwijl daar toch — tijdens het panelgesprek — de meta-wetenschappelijke aspecten van de neurofysiologie ter sprake kwamen: is de menselijke geest te herleiden tot een substraat van de hersenprocessen, een epifomeen van de materiële wereld dus, zoals materialisten en reduktionisten beweren? Of bezit de menselijke geest een zelfstandigheid en blijft het cartesiaanse dualisme tussen lichaam en ziel geldig?

De drie neurofysiologen waren het over de grond van de zaak opvallend eens, zij het met nuanceverschillen: John Eccles is een radikaal aanhanger van het dualisme; voor hem is het menselijk brein het resultaat van de natuurlijke evolutie, de menselijke geest daarentegen is een goddelijke schepping die elk van ons uniek maakt en die op de wereld inwerkt via het brein. Janos Szentagothay was iets minder radikaal; hij noemde zich een kristen en aanvaardde dus een mense-

Sir John Eccles heeft hersenen te veel. Een transplantatie naar het hoofd van psychologen wordt echter niet overwogen. (foto Veto)

lijke ziel van in de baarmoeder; hij was als dusdanig tegenstander van abortus — al vond hij wel dat er in die kwestie gewetensvrijheid diende te zijn. Otto Creutzfeldt bleef het meest op de vlakte: allessin in het spreken over dergelijke problemen ontsnap je niet aan een dualistische metafoor, zo stelde hij, maar tegelijkertijd wéten we het niet zeker. De wetenschap moet haar grenzen kennen en — met een parafraze naar Wittgenstein — waar zij niet over spreken kan, daar moet zij over zwijgen: "Scientific reasoning should see its limits. Otherwise we

reintroduce the ghost which it has claimed to have driven out of the machine."

Ik moest aan Sting denken toen ik hem zo bezig hoorde: "We are spirits in a material world", zong die op zijn LP *Ghost in the machine*. Omdat de Katharen eind twaalfde, begin dertiende eeuw hetzelfde beweerden, heeft de Roomse Kerk de inquisitie uitgevonden. "Het kan verkeren", bevestigde Wittgenstein al. Of was dat Freud? Sting was het allessin niet, dat is geen neurofysiologie.

Eddy Daniels

Terreur in Florennes...

En van de (weinig) leuke dingen die in ons parlement nog kunnen gebeuren zijn interpellaties. Een verkorene des volks mag dan in openbare zitting rechtstreeks een Minister ter verantwoording roepen rond een betwist thema waar de beleidsman in kwestie verantwoordelijkheid draagt.

Enkele dagen geleden diende Charles-Ferdinand Nothomb als minister van binnenlandse zaken in de beklagdenbank van de Kamer plaats te nemen, omtrent ergerlijke dingen die de rijkswacht zou mispauze hebben toen ze op 15 maart jl. een 200 vredesmilitanten een nacht in de doos draaiden nadat deze geboerd hadden de viering van

één jaar raketten in Florennes meer luister bij te zetten met een symbolische blokkade van de militaire basis. De interpellant was de Agalever Joan Pepermans, die duidelijk van wangen wist, omdat hij net als het gewone pebs die dag was opgepakt geworden.

In zijn interpellatie kloeg Pepermans ten eerste de brutale wijze van arrestatie aan, die geschiedde bij de poort te La Clairière. "Bij de ontroofing van de poort werd iemand ernstig gekwetst aan de rug. Het ging om Marix Verplancke uit Gent. Hierbij gaf kapitein-kommandant La Rose van het district Philippe zelf opdracht tot het *Faire le truc avec lui*. Dit nadat hij persoonlijk de benen van de arrestant had onderuit geschopt zodat hij verder door twee rijkswachters moest worden gedragen. Is het achter zulk bevel

'toevallig' te noemen dat betrokkene met zijn rug heel hardhandig over een ijzeren paaltje werd gestuurd", aldus Pepermans.

Als de manifestanten eenmaal opgesloten zijn, kwetst een meisje zich aan de hand. Het betreft hier een verergering van een kwetsuur waarvoor ze reeds in behandeling was, maar toch vonden bewakers het niet nodig enige medische assistentie in te roepen...

Luchtproblemen

"Eerst worden de mensen opgepropt in bunkercellen van de militaire basis. Deze zijn niet verwarmd, alhoewel het KMI me bevestigde dat het die nacht te Florennes vroom. De cellen staan in direct contact via tralies met de buitenlucht zodat men kan zeggen dat ook in de cellen een vriestemperatuur zal hebben geheerst. De cellen hebben een gemiddelde grootte van 8-10 m² (2 op 4 m). 27 vrouwen werden in één cel

gestopt en kregen er ernstige luchtproblemen. Ze mochten niet naar het toilet gaan. Eén van de celdreuren bleek los te zijn, zodat de vrouwen in de gang kwamen en daar gingen zitten, ondertussen bleven ze aandringen om naar het toilet te gaan. De bewakende rijkswachters chargeerden plots in de smalle gang, waarbij een meisje bewusteloos viel als de rijkswachter haar in een keelgreep neemt. Anders rijkswachters moesten haar ontzetten van hun kollega", aldus Pepermans.

Na dit voorval worden de mannen in een hangar ondergebracht en de vrouwen verdeeld over de cellen tot ongeveer 10 à 15 per cel. De mannen moesten naar proberen te slapen in die hangar en kregen elk één deken.

"De dekens die werden gegeven waren onvoldoende in aantal en het formaat van een handdoek"... Als in de vroege ochtend van de 16de maart de manifestanten worden vrijgelaten, moeten diverse mensen direct naar het ziekenhuis: de jongen met de rugkwetsuur, het meisje met de handkwetsuur, het meisje dat bewusteloos viel in een keelgreep van een rijkswachter, en nog een ander meisje als gevolg van krampen van de aan-

houdende hevige kou.

Interpellaties, net als parlementaire vragen, kunnen soms een interessante vonk geven, maar de antwoorden van onze "beleidsmensen" zijn dat vaak veel minder. Op de vragen die Pepermans rond dit rijkswachtoptreden aan Charles-Ferdinand stelt, krijgt hij enkel ontkenningen. Bij de aanhoudingen "werd volgens mijn informatie geen geweld gebruikt", aldus de edele Luxemburger. Over de bewuste cellen stelt onze ridder met adellibloed in de nieren, "dat volgens mijn informatie de aanwezige cellen voldoende groot zijn om 75 aangehouden te herbergen." "De rugkwetsuren opgelopen door twee manifestanten werden niet veroorzaakt door het optreden van de rijkswacht. Er werd de aangehouden niet verboden naar het toilet te gaan; de rijkswacht heeft in de smalle gang ter hoogte van de cellen, waarin de vrouwelijke manifestanten werden ondergebracht geen enkele goede uitgevoerd; op geen enkel ogenblik heeft een rijkswachter een meisje in keelgreep gevat... enzovoort", aldus Nothomb.

Leve de Democratie in dit Land. (LV)

Debuterende video's

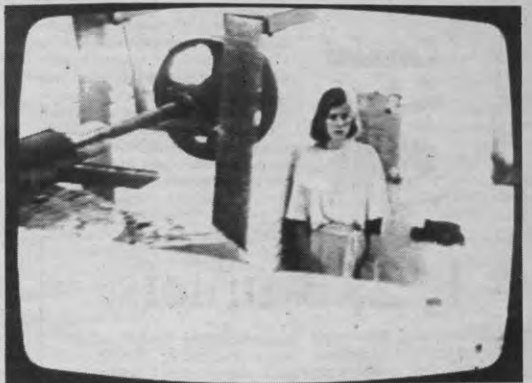
Video's! Zelfs de premier heeft zijn eigen clip. Video's zijn 'in' en op het moment dat zo'n bewering gemaakt wordt weer bijna 'uit'. Dat onze cultuur een visuele cultuur is, is een waarheid als een koe en brengt ons daarom geen stap verder. De videokultuur is onmiddellijk ten prooi gevallen aan het populaire commerciële circuit. De muziekbusiness is daar het sprekende voorbeeld van: iedere artiest die zichzelf respecteert, zorgt ervoor dat hij een clip heeft om zijn eventuele hit te promoten. In de muziekbusiness zit geld en men kijkt er niet op een getal met zes cijfers. En wie geld heeft kan veel. Wie weinig geld heeft moet nadenken. En wie dan nog een video wil maken uit artistieke overwegingen heeft het dubbel moeilijk.

programmabrochure voor de leek is dat hij iets te weten komt over het opzet en de intenties van de maker. Het eindresultaat kan hij dan vergelijken met de oorspronkelijke bedoeling. Het is niet de enige manier om iets te beoordelen, maar het is een bruikbaar benadering. Een zondag in de Malkoffweide maakt visueel een erg statische indruk. Het televisiescherm "verzamelt" een vijftal verschillende beelden (verhalen). Er is het verhaal van een 'zondagsdetective' die omzichtig de toren op de Malkoffweide benadert op zoek naar een moord. Er is het verhaal van een 'vaginamond' (het beeld van een mond in verticale stand) over een liefde aan zee en een moord op het strand. Verder zien we op twee beelden het oosters beelden van een danser. In de programmabrochure verklaart Bruno Mistiaen dat die verschillende verhalen slechts een alibi voor zijn video-eksperiment. "Afzonderlijk zijn deze onderdelen niet zo'n uitzonderlijke, soms grappige, oefening. Samen vormen ze, naar ik hoop, iets meer dan dat." Dat 'iets meer' is volgens de maker een tweede aansluiting op de geest van de toeschouwer, geen gewone informatieoverdracht, maar "een aansluiting op het onderbewustzijn die potentieel gevaarlijk is". Dat is geen bescheiden programma voor een video van ongeveer 20 minuten. En van die aansluiting op het onderbewustzijn

komt dan ook niet veel terecht. Dat ligt waarschijnlijk niet aan de beperkte 'ontvankelijkheid' van de toeschouwer in kwestie waardoor de 'boodschap' niet zou overkomen. De maker heeft niet voldoende gebruik kunnen maken van de 'bizarre mogelijkheden' van de aansluiting, omdat die aansluiting er niet was. Er bestond nochtans een mogelijkheid tot geestelijke kortsluiting in de spanning tussen het rationele betoog van de detectieve en het emotionele verhaal van de vaginamond. Maar de statische kwaliteit van de verschillende beelden en de mislukte 'mystiek' van de dansers hebben die mogelijkheid tegengewerkt.

Zwerfer

Guido Janssens vertrekt van een minder ambitieus uitgangspunt. Hij vertelt zijn bedoelingen niet in een inhoudelijk programma maar in een spel met vormen: "De oorspronkelijke idee van der Wanderer bestond erin kamerbewegingen op een kwasi muzikale manier te behandelen". Bij de aanvang vinden beeld en muziek elkaar in hetzelfde ritme. Die eenheid verbrokkelt naar het einde toe en muziek en beeld gaan zich los van elkaar bewegen. Ook de opbouw van het beeld wordt complexer op het einde. Van de titel *Der Wanderer/Arabesque* verwijst de tweede term naar een danshouding (een vorm) en de

Een fragment uit 'Der Wanderer', één van de twee video's die werden gerealiseerd in het kader van de Stuc-videokursus.

eerste naar een bijzonder rijke traditie vanaf de romantiek: het zwerfversteema. Guido Janssens: "Om een iterair gegeven te integreren in het concept van de formele opbouw, moest het echter eerst abstractie maken van alle verhandelbare kenmerken." Abstractie maken van een verhaal is zonder twijfel één van de drijfveren geweest van de moderne kunst, maar heeft in vele gevallen geleid tot een koud formalisme. Wat blijft er over van de zwerfverstmotief als het van zijn inhoud ontdaan is? Niet veel meer dan een vorm, een woord "Der Wanderer",

een substantief dat met zijn verwijzing naar de overgevoelige Duitse romantiek in het luchtledige blijft hangen. Misschien is het beter zo'n gekonnoeteerde term niet op te nemen in een titel?

Gaat Een zondag op de Malkoffweide gebukt onder een te zwaar inhoudelijk programma, dan is *Der Wanderer/Arabesque* in zijn geheel genomen te veel vorm (hoe knap gedaan ook) om te ontroeren. Maar dat is wellicht een te ouderwetse gewaarwording in het (post-)moderne cultuurklimaat.

Erwin Jans

Vorige week woensdag (23/4) werden in 'tStuc twee video's van eigen makelij voorgesteld: Een zondag op de Malkoffweide (Bruno Mistiaen) en *Der Wanderer/Arabesque* (Guido Janssens). Het grote voordeel van een

Tijdverdrijf voor fijne luiden

Uitgevers, wat is er van de literatuur? Wordt lezen opnieuw een bezigheid voor een beperkte elite? Geen intellectuele elite dit keer, maar zij die nog een roman of een dichtbundel hebben. Want wat moet er gebeuren als grote uitgeverijen het niet langer de moeite waard vinden (lees: financieel de moeite waard vinden) literatuur op de markt te brengen? Terug naar het middel-eeuwse monnikenwerk: het sekuur en getrouw kopiëren van manuskripten? Of terug naar de orale traditie: dichters worden opnieuw openbare figuren, trekken van stad tot stad en dragen hun verzen voor op het marktplein? Al enkele jaren mikt de vzw *Behoud de Begeerte* op dit laatste, niet zonder succes overigens. Wat het proza betreft, werden dit jaar reeds twee vooraanstaande Noordnederlandse schrijvers aan het Leuvense publiek voorgesteld: Ceus Nooteboom en Harry Mulisch. Onder de titel *Tijdverdrijf voor enkele fijne luiden* (een versregel van Eddy du Perron) worden in de maand mei een drietal gesprekken tussen dichters georganiseerd.

"Poëzieavonden en aanverwante spul-tjes willen wel 's puur tijdverlies zijn. De dichters lezen slecht of zijn dronken, de poëzie blijkt onverstaaanbaar en onbegrijpelijk en het publiek verveelt zich, maar voelt zich cultureel, dus beter dan de rest", zo vertelt ons de persmededeling, maar niets van dat alles bij "Tijdverdrijf voor enkele fijne luiden": "de dichters praten een juist kader rond de gedichten en ze kunnen er zich niet van afmaken met vijf minuutjes deklamatie". Het is de bedoeling dat iedere avond twee dichters mekaar poëzie aan het publiek voorstellen en voorlezen uit eigen werk. Een dialoog dus tussen schrijvers die waarerting opbrengen voor mekaar werk, hoe verschillend dat ook moge zijn. De ontmoetingen gaan door op drie zaterdagavonden (3, 10 en 24 mei). Een onzalig tijdstip voor studenten. Of rekent men hen misschien niet tot de "fijne luiden"? Als dat zo is, dan had Manteau misschien toch gelijk er mee op te houden? Het lijkt alsof het hele programma er op uit is de student buiten spel te zetten (en

dan maar klagen dat er te weinig belangstelling is voor literatuur).

De eerste zaterdagavond ontmoeten Benno Barnard en Luuk Gruwez elkaar. Beide zijn vooraan in de dertig en dus nog jonge dichters. De eerste schrijft een erg sobere, precieze poëzie, de laatste schrijft weelderig en vol franjes. Maar wat hun romantische thematiek betreft zijn ze erg verwant: verlangen en onmogelijkheid, droom en realiteit, heden en verleden, wanorde en orde, 'elijkheid en schoonheid, daar gaat het bij beiden om.

Eddy Van Vliet is de veertig al voorbij. Remco Campert is bijna zestig. Ze stellen mekaar werk voor op 10 mei. Campert behoeft weinig introductie. Hij is een beroepsschrijver (van hem verschenen talrijke verhalen, romans en dichtbundels). Hij debuteerde als één van de intussen in de volksmond tot legende geworden groep der *Vijftigers*. Van Vliet is een beroepsspreker, een advocaat en weet ook te overtuigen in zijn poëzie.

Dat poëzie zich niet aan leeftijdskategoriën houdt, bewijzen Ed Leeflang en Jan Eijkelboom. Zij debuteerden rond hun vijftigste en waren onmiddellijk rijpe dichters. En waar schrijven rijpe dichters over? Over de vergankelijkheid en de relativiteit die zij daar tegenover stellen, over de ontroering en de rijkdom van het alledaagse. Daarover spreken zij op 24 mei.

Tijdverdrijf voor enkele fijne luiden gaat door in het auditorium van de *Huis der Vlaamse Leergangen* (Boekhandelstraat 6) om 20.30 u op 3, 10 en 24 mei (Inkom 150 fr.). Het hele programma wordt herhaald de daaropvolgende zondagen (4, 11 en 25 mei) in Gent in de balzaal van de *Vooruit* (Sintpietersnieuwstraat 23) om 11.30 u (Inkom 300 fr., maar dan krijgt u er een heus middagmaal bij).

Erwin Jans Alles wordt duidelijk wanneer men

LEUVEN VOL MUZIEK — Vandaag woensdag staat Leuven in het teken van de muziek. Leuven vol Muziek, een organisatie van de algemene vergadering van de Kultuurraad der Leuvense studenten, loert achter elke hoek. Een greep uit het (licht gewijzigde) programma: **11.30 u** Beiaard (Aimé Lombard), **12.00 u** Automaten in Alma II (Logos), **13.00 u** Beiaard (Rombouts, Cosaert, Stubbe), **14.00 u** Kreatiekonzert I ('t Stuc), **16.30 u** Pianokonzert (HTW), **18.00 u** Beiaard (Swager), **18.30 u** Telefoonkonzert (Scorpio), **19.00 u** Variations IV (Cage, L & W), **20.00 u** Morrow-event (Ladeuzeplein), **21.00 u** Kreatiekonzert II ('t Stuc).

Rechtzetting

Dat een Veto maken, een stresserende en tijdrovende bezigheid is, weet onderhand iedereen. Een gevolg hiervan is dat er bij het zetten soms onbedoelde foutjes in teksten sluipen. Meestal blijven die erg onschuldig, maar vorige week is er toch een kanjer van een lapsus in mijn bijdrage verschenen. De tussentitel *Truuk van de redactie* slaat namelijk nergens op. In de daaropvolgende passage wordt namelijk met geen woord over de redactie gerept. Men kan hooguit denken dat hij op de verkeerde plaats staat en enkel op het laatste deel van de tekst van toepassing is. Niets is echter minder waar, want daar staat reeds een andere.

de *D* weglaat uit bovenvermelde titel. Het moet dus *Truuk van de reaktie* worden, waarbij reaktie verwijst naar reaktionair. Een klichee dat enkele jaren geleden vanuit Nederland naar onze streken is overgewaaid. Maar sinds Mortier op dergelijke beesten jacht maakt kennen ook onze zeters deze zinswending niet meer. Nochtans heeft dit woord het bijkomende voordeel dat het ook verwijst naar *reageren*. Want eigenlijk kunnen ook hier de rollen omgedraaid worden. Reaktionairen reageren namelijk tegen creativiteit en vernieuwingen, en dit gebeurt niet altijd op een volwassen manier. De zoveelste variatie op de pot en de ketel (maar dat zal ook wel weer een kliché zijn).

Dirk De Naegel

E"ende

Wanneer in deze Veto hier en daar een 'etter' ontbreekt, dan 'igt dat niet aan onze 'u"ige zeters, we' enke' en a'- 'een aan een stompzinnige zetmachine die op het kruica'e moment dienst weigerde en geen ' meer wi'de fabriceren.

Wat een 'o', zei de 'u'.

Hamont eindelijk bereikbaar

De mijnen worden weldra gesloten, maar Limburg wordt toeristisch ontsloten. De Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen ontdekte Hamont, en prompt werd er een uurlijkse busdienst ingelegd, en dan nog wel in twee richtingen. De reisauto's zijn voorzien van stoffen zetels en er is een radio/cassette aan boord. De moedige reizigers trekken door Leuven, Aarschot, Herselt, Westerloo, Geel, Mol, Balen, Lommel, Overpelt, Neerpelt naar Hamont-Achel. Over deze meer dan honderd kilometer lange reis kan u steeds verdere inlichtingen bekomen bij het reisburo van de NMVB op nummer 011/25.31.36.

Pleitwedstrijd

Rechten — Voor de eerste keer namen vier Leuvense rechtsstudenten deel aan het Nederlandse *Telders International Law Moot Court Competition* in het Vredespaleis in Den Haag. Na de finale tegen de Leidse Universiteit mochten zij, Rita Schroeve, Bart Goossens, André De Cort en Koen Vanhaerents, de wisselbeker in ontvangst nemen. Volgende week een uitgebreider verslag in Veto.

AGENDA

Woensdag 30 april

LEUVEN VOL MUZIEK

15.00 u. LEZING *US Foreign Policy* door Bolzek. In L & W, 8ste verdieping. Org. American Studies. Inkom gratis.

20.00 u. KONCERT *Tango al Sur* door Belgisch-Argentijns Marcucci, Masondo, Van Esbroeck. In stadsschouwburg. Inkom: 260/235/185/105/80.

Donderdag 1 mei

17.00 u. FOTO Alle Veto-medewerkers aan de 12de jaargang (ook eenmalige) worden verwacht in de 's Meiersstraat 5.

Vrijdag 2 mei

21.00 u. KONCERT *Butthole Surfers en The Scientist*. In 't Stuc. Org. 't Stuc. Inkom 350/400.

Zaterdag 3 mei

20.30 u. FILM *d'Amore et d'Anarchia*, L. Wertmüller. Inkom 60/80.

15.00 u. DEBAT-KONCERT *Nicaragua moet overleven* met video, actuele getuigenissen, Panelgesprek, optreden *Eddy Chiang* (20.00 u). In de Appeltuin, Weldadigheidsstraat 73. Inkom 49 fr.

11.00 u. LENTEFEEST in De Zonnenvijzer, R. Steinerschool, Weldadigheidsstraat 74. Met *Poppenspe* (15 en 16 u), dansavond met het Brabantse Volksorkest o.l.v. Hubert Boonen.

Zondag 4 mei

14.00 u. STADSWANDELING *Woon- en milieuwandering*. Vertrek Blijde Inkomststraat 115. Org. Elcker-ik.

Maandag 5 mei

20.30 u. FILM *Histoire d'une pêche*. In AV. Inkom 60/80. Org. DAF.

20.30 u. TEATER *Tyrannie der hulpverlening* door De Witte Kraai naar F. Pessoa; regie Lucas Vandervorst. In 't Stuc. Inkom 150/200. Org. 't Stuc.

Dinsdag 6 mei

20.00 u. KONCERT *M. Uytterhoeven en T. Beghin* piano met werk van Bach, Haydn, Bartok, Prokofieff, Skriabin. In L & W. Inkom gratis.

20.30 u. FILM *Aktualiteitsjournaal uit de tweede WO*. In AV. Inkom 60/80. Org. DAF.

20.30 u. KONCERT *Rum* met gasten. In De Spuyse (Sportkot). Inkom 100 fr. Org. De Spuyse.

Woensdag 7 mei

19.00 u. KONCERT Koren van het Lemmensinstituut o.l.v. P. Schoilaert. Met werken van Van Hooft; *Missa de Beata*, e.a. In Lemmensinstituut Herestraat 53. Inkom 120/180. Org. Koncertvereniging van het Lemmensinstituut en BRT 3.

20.00 u. LITERATUUR Prof. Hugo Brems over de poëzie van de *Vijftigers*. In 't Stuc. Org. Werkgroep Universitaire Literatuur.

Vrijdag 9 mei

21.00 u. FUJF *Bevrijdt de waanzin* (drukingsgroep tegen machtsmisbruik in de psychiatrie). In ISOL. Org. Bevrijdt de Waanzin.

Zaterdag 10 mei

20.30 u. FILM *Erendira*, R. Guerra. In 't Stuc. Org. Stuc en DAF. Inkom 60/80.

TENTOONSTELLINGEN

RECHTEN, Buitenwerk, met werk van Jan Carlier, Yves De Smet, Hugo Duchateau, Ado Hamelrijck en Jean-Georges Massaut. In kollege De Valk van 14 april tot 2 mei. Inkom gratis.

L & W. Het kind in de inrichting, 150 jaar residentiële zorg voor kinderen met psycho-sociale problemen. Van 25 april tot 16 mei. Openingsuren ma, wo, vr en za van 10 tot 17 u; di en do van 10 tot 19 u en 's zondags van 14 tot 17 u. Inkom gratis.

FACULTY CLUB. Tot en met 30 april 86: Els Lemaire, tekeningen en schilderijen; Huguette De Wit, sculpturale composities. Van 2 mei tot en met 30 mei 86. Konkrete kunst "4 x 12" door G. Decock, G. Vandenbranden, M. Verstockt, V. Vander Meersch. Van ma tot vr, 10-12 u en 15-18 u.

U.Z. GASTHUISBERG, t.e.m. 30 april 86. Hélène Keil, schilderijen, elke dag 8.00 tot 20.00 u.

Citaat van de week

"Het schoolpakt is dood! Waarom niet? Het onderwijs werd al jaren geleden vermoord."

Wim van Gansbeke in Happening vrijdag 25 april 1986 om 8.14 u